

*devět a půl
týdne*

elizabeth menceill

*devět a půl
týdne*

elizabeth mcneill

2011

Copyright © 1978 by Elizabeth McNeill
Translation © 2011 by Karin Lednická
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NINE AND A HALF WEEKS,
vydaného nakladatelstvím Harper Perennial, New York 2005,
přeložila Karin Lednická

Jazyková redakce: Hana Pernicová

Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-682-9

Věnováno HB a HR: děkuji mnohokrát.

Když jsme byli v posteli poprvé, držel mi ruce nad hlavou. Líbilo se mi to. Líbil se mi i on. Byl nepředvídatelný a mně to připadalo romantické; byl zábavný, chytrý, dobře se mi s ním povídalo; poskytoval mi vzrušení.

Při druhém setkání zvedl z podlahy můj šátek, který jsem upustila při svlékání, usmál se a řekl: „Dovolíš, abych ti zavázal oči?“ Nikdy před tím mi nikdo oči nezavázal. Líbilo se mi to. A on se mi líbil dokonce ještě více než tu první noc a při čištění zubů jsem se usmívala: našla jsem si výjimečně zkušeného milence.

Při třetím setkání mě opakovaně přivedl na samotný pokraj orgasmu. Když už jsem byla celá bez sebe a on zase přestal, slyšela jsem svůj vlastní odosobněný hlas, jak se vznáší nad postelí a prosí o pokračování. On poslechl. Začínala jsem být zamilovaná.

Při čtvrtém setkání, jakmile jsem dosáhla takového vzrušení, že jsem přestala vnímat okolní svět, mi stejným šátkem svázal zápěstí. A následujícího rána mi do kanceláře poslal třináct růží.

Je neděle, květen se chýlí ke konci. Trávím odpoledne s kamarádkou, která před rokem odešla z naší firmy. K našemu oboustrannému překvapení se teď vídáme častěji, než když jsme pracovaly společně. Bydlí v centru a kousek od ní se koná pouliční trh. Procházíme se, zastavujeme se, povídáme si, jíme a ona si koupila otlučenou a moc hezkou stříbrnou krabičku v jednom ze stánků, kde se prodávají obnošené šaty, staré knihy, kuriozity s nápisem „starožitnost“ a velké obrazy smutných žen s tlustou vrstvou akrylové barvy v koutcích růžových úst.

Snažím se rozhodnout, jestli se mám vydat půl bloku nazpět ke stolku, kde jsem si prohlížela krajkovou šálu, kterou má přítelkyně označila za umolousanou. „Ano, *byla* umolousaná,“ říkám hlasitě jejím zádům kousek přede mnou a doufám, že mě v okolním ruchu uslyší. „Ale copak si ji neumíš představit vypranou a vyžehlenou...“ Otočí se ke mně přes rameno, pravou ruku si přiloží k uchu a ukazuje na ženu v příliš velkém pánském obleku, která vehementně tluče do bicí soupravy; přítelkyně obrací oči v sloup a odvrací se pryč. „Vypranou a spravenou,“ křičím, „neumíš si ji představit vypranou?“

Myslím, že bych se měla vrátit a koupit ji, určitě by vypadala moc dobře...“ „V tom případě to udělejte,“ ozve se hlas blízko mého levého ucha, „a neodkládejte to dlouho. Někdo jiný by si ji mohl koupit a vyprat dřív, než vás přítelkyně v tomhle hluku uslyší.“ Prudce se otočím a podrážděně pohlédnu na neznámého muže těsně za sebou, pak obracím obličej zpět a snažím se vyhledat kamarádku. Ale jsem doslova uvězněná. Dav, který se ještě před chvílí pozvolna posouval, se teď už nehýbe vůbec. Těsně přede mnou stojí tři děti, méně než šestileté, kterým ukapává italská zmrzlina, žena napravo nebezpečně mává falafelem, k bubenici se přidal kytarista a jejich publikum okouzleně naslouchá, znehybněné jídlem, čerstvým vzduchem a dobrou náladou. „Je to první pouliční trh v této sezóně,“ říká onen hlas vlevo. „Mluví tady spolu i lidé, kteří se neznají, to je podle mě hlavní smysl toho všeho. Opravdu si myslím, že byste se měla vrátit a koupit si tu věc, ať už je to cokoli.“

Slunce září, ale přesto není vůbec horko; obloha je jasná, vzduch průzračný jako v malém městečku kdesi v Minnesotě; prostřední dítě přede mnou právě ochutnalo zmrzlinu od obou svých kamarádů, přesně takhle má vypadat krásné nedělní odpoledne. „Je to jen obyčejná ošuntělá šála,“ říkám, „nic moc. Ale zároveň je to krásná ruční práce za pouhé čtyři dolary, což je cena lístku do kina; asi opravdu půjdu a koupím si ji.“ Ale nemám se kam hnout. Stojíme, díváme se jeden druhému do tváře a usmíváme se. Nemá sluneční brýle a mžourá na mě; vlasy mu spadají do čela. Když mluví, jeho tvář zkrásní, a zkrásní ještě víc, když se usmívá; na fotkách asi nevypadá moc dobře, přinejmenším tehdy, když se snaží tvářit vážně. Má na sobě obnošenou, světle růžovou košili s vyhrnutými rukávy, khaki kalhoty velmi volného střihu – ale nepůsobí homosexuálně, říkám si v duchu; styl kalhot zůstává jednou z po-

sledních věcí, podle níž se to dá odhadnout, i když na to nebývá vždy spolehnutí – a tenisky bez ponožek. „Půjdu tam s vámi,“ říká. „Přítelkyni neztratíte, tenhle zmatek se táhne jen přes několik bloků, dříve nebo později na sebe zase narazíte, ledaže by se odsud rozhodla úplně odejít.“ „To neudělá,“ říkám. „Bydlí tady.“ A on už rameny proráží cestu směrem, odkud jsme přišli, a přes rameno mi říká: „... já taky. Jmenuji se...“

Teď je čtvrtek. V neděli a v pondělí jsme večereli venku, v úterý u mě doma, ve středu jsme jedli studené mísy na večírku, který pořádala moje kolegyně. Dnes vaří večeri on. Stojíme v jeho kuchyni a on dělá salát. Odmítl mou nabídku pomoci, nalil každému z nás sklenici vína a ve chvíli, kdy se mě zeptal, jestli mám sourozence, zazvonil telefon. „Ani ne,“ řekl. „Ne, dneska večer se mi to opravdu nehodí. Ne, říkám ti, že ten průser může počkat do zítřka...“ Následuje dlouhé ticho, během něhož na mě dělá grimasy a kroutí hlavou. Nakonec vybuchne: „Ježíšikriste! Tak dobře, přijď. Ale dávám ti dvě hodiny, přísahám, že pokud to nevyřešíme za dvě hodiny, máš prostě smůlu. Na dnešní večer mám jiné plány...“

„Blbec,“ zavrčí podrážděně a trochu zahanbeně. „Kdyby mi tak zmizel ze života. Rád si s ním zajdu na pivo, ale nemáme spolu nic společného krom toho, že hrajeme tenis ve stejném klubu a pracujeme pro stejnou firmu, kde on dělá průser za průserem a věčně potřebuje, aby mu někdo stál za zadkem. Chová se jak středoškolák! Moc rozumu nepobral, nemá vůbec žádné charisma. Přijde v osm a jako obvykle